

zdroj →

[Cestování časem](#)

[fórum Aldebaran](#)

(opis, a níže budou moje vize)

Zoe

□ Zaslal: út, 19. leden 2010, 19:04   Předmět:

Vojta Hála napsal:

Ještě by mě zajímalo, jak se dá poznat, jestli ta hypotetická dodatečná dimenze je časová nebo prostorová. Není to jen otázka názvu, když se po ní stejně nedá cestovat? Tedy dá, jak říkáš tím kvantovým měřením, ale to mi nepřipomíná pohyb ani v čase ani v prostoru.

Rozhodnout, zda dodatečnou časovou dimenzi je lépe brát prostorového, nebo časového typu, to asi moc jednoduše nejde. Poukážu tedy alespoň na analogie vícedimenzionálního času s vícedimenzionálním prostorem.

Zatímco v jednorozměrném prostoru lze vždy postupovat pouze podél jedné souřadnice, tj. buď dopředu, nebo dozadu, ve dvourozměrném prostoru již můžeme libovolně měnit směr pohybu, pouze nemůžeme nadskakovat (třetí rozměr není ještě k dispozici).

Z hlediska naší analogie vícerozměrného času to tedy znamená asi následující: Každý kvantový systém si musí během procesu měření náhodně zvolit, do jakého stavu zkolabuje jeho vlnová funkce, tj. co bude finálním výsledkem našeho pozorování.

Dle Everetovy anizotropní interpretace vícedimenzionálního času se ale realizují i všechny ostatní možné výsledky pozorování, avšak vydají se po různých jiných časových trajektoriích v rámci (minimálně) dvoudimenzionální časové roviny, takže s naší časovou linií již nejsou v kontaktu. Proto je nelze bezprostředně vnímat (přestože prostorově mohou být stále lokalizovány na tomtéž místě).

Dle Deutschovy izotropní verze teorie vícedimenzionálního času se navíc mohou dvě různé světočáry, znázorňující vývoj dvou oddělených systémů v prostoročase s dodatečnými časovými dimenzemi, setkat v nějakém světobodě. Úplně stejně, jako se v prostoru můžeme poté, co obejdeme blok, ocitnout znovu ve výchozím bodě, mohou se i dva různé kvantové systémy, jež kdysi bývaly jedním, opět setkat v nějakém jiném světobodě a spolu interferovat, čímž se dá úspěšně vysvětlit celá řada kvantových jevů. Podotýkám, že k oddělení a opětovnému spojení obou kvantových realit může dojít v jednom a témže bodě prostoru.

Tomáš Vencel

□ Zaslal: út, 19. leden 2010, 21:12   Předmět:

Šerlok Homeless napsal:

Tomáš Vencel napsal:

Šerlok Homeless napsal:

Ale hlavně: Jak se pozná, že jsme se vrátili do minulosti? Anebo že se někdo vrátil do minulosti? Jak se to pozná?

V jednom "paralelním 😊" vlákně jsem navrhnul toto:

<http://www.aldebaran.cz/forum/viewtopic.php?t=999&postdays=0&postorder=asc&start=30>

Díky. Myslím, že je to něco, o čem se dá bavit (je to něco víc než dvě slova) a myslím, že Michal ukázal, že je to nerealizovatelné: Pokud by jednotlivé systémy nebyly zcela izolovány, nemohl by pravděpodobně reverzní děj proběhnout: Stačilo by odebrat jedinou molekulu, která by pro reverzní děj chyběla či přidat jednu nadbytečnou. Totéž by možná platilo i pro kvanta energie. Jestli nemám pravdu, tak ať to někdo zpochybní.

A pokud by byly zcela izolovány, pak by se nemohlo dojít ani k tomu porovnání hodiněk a každý z pozorovatelů uvnitř každého subsystému vidí svou šipku času směřovat dopředu (jak Tomáš správně napsal).

Pokud tedy nemá někdo něco smysluplnějšího, tak zatím můžeme uzavřít, že "cestování časem" je nerealizovatelné.

Jo, s tím souhlasím. Ještě bych si snad dovedl představit "slabší" variantu cesty časem kdy v izolovaném systému "připravím" kopii stavu dřívějšího (s výhradou, že přesné kopii brání asi kvantovka-takže vlastně ani takto ne) a pak jej propojím se systémem pozorovatele, přičemž pozorovatel po "vstupu" se v prvním okamžiku nachází v minulosti onoho systému (nikoli ve své) ale od tohoto okamžiku vývoj systému probíhá jinak díky přítomnosti pozorovatele (pro něj je celá cesta normální časová linie stále vpřed).

Ono k rozdílnému vývoji by asi došlo i díky tomu, že systém bude izolovaný (museli bychom nějak simulovat všechny interakce s okolním vesmírem, což je asi nemožné). Další věc je, že i kdyby se podařilo připravit přesnou kopii nějakého stavu jako výchozí stav, stejně se díky kvantovce nebude vyvíjet stejně. Vlnové funkce prostě zkolabují jinak.

Takže cesta časem v tom absolutním smyslu úplně přesně zopakovat nějaký vývoj asi opravdu ne. Zopakovat alespoň přibližně výchozí stav nějakého jednoduchého systému (a třeba snížit jeho entropii) možná ano .

*****

nyní komentář →

Zoe

☐ Zaslal: út, 19. leden 2010, 19:04 Předmět:

Vojta Hála napsal:

Ještě by mě zajímalo, jak se dá poznat, jestli ta hypotetická dodatečná dimenze je časová nebo prostorová. Není to jen otázka názvu, když se po ní stejně nedá cestovat? Tedy dá, jak říkáš tím kvantovým měřením, ale to mi nepřipomíná pohyb ani v čase ani v prostoru.

Rozhodnout, zda dodatečnou časovou dimenzi je lépe brát prostorového, nebo časového typu, to asi moc jednoduše nejde. Poukážu tedy alespoň na analogie vícedimenzionálního času a vícedimenzionálního prostoru.

Zatímco v jednorozměrném prostoru lze vždy postupovat pouze podél jedné souřadnice, tj. buď dopředu, nebo dozadu, ve dvourozměrném prostoru již můžeme libovolně měnit směr pohybu, pouze nemůžeme nadskakovat (třetí rozměr není ještě k dispozici).

Z hlediska naší analogie vícerozměrného času to tedy znamená asi následující: Každý kvantový systém si musí během procesu měření náhodně zvolit, do jakého stavu zkolabuje jeho vlnová funkce, tj. co bude finálním výsledkem našeho pozorování.

Dle Everetovy anizotropní interpretace vícedimenzionálního času se ale realizují i všechny ostatní možné výsledky pozorování, avšak **vydají se po různých jiných časových trajektoriích...**

... Já bych to interpretoval trochu jinak : Myslím si, že **když už se tu připustila úvaha o vícedimenzionálním čase, nazvěme stav (použitých) tří dimenzí časových „časorem“ – analogicky k „prostoru“, což je stav tří dimenzí délkových. Lze-li snadno a srozumitelně hovořit o trajektorii posunu-pohybu „bodů“ po prostoru a pak do tří průměten spouštět >složky< té trajektorie posunu po délkových dimenzích tj. po prostoru, pak naprosto analogicky lze totéž o „časoru“, tedy po úvaze toku času po časové trajektorii „časorem“ a pak spouštět na tři průmětny z té trajektorie časové složky. Zde na Zemi bychom pozorovali, (a pozorujeme), že všechny tři složky časového tempa, jakožto intervaly časové, jsou stejné. (*- a přesto, za chvíli řeknu a vysvětlím, že to není totální přesná pravda*). Časová trajektorie v makrosvětě je jen jedna („dopředná“), ale spustíme-li složky na tři průmětny „časoru“ o 3D dimenzích časových stejně jako je jedna trajektorie v mikrosvětě v rámci (minimálně) dvoudimenzionální časové roviny, takže s naší časovou linií již nejsou v kontaktu. Proto je nelze bezprostředně vnímat (přestože prostorově mohou být stále lokalizovány na tomtéž místě).**

Dle Deuschovy izotropní verze teorie vícedimenzionálního času se navíc mohou dvě různé světočáry, znázorňující vývoj dvou oddělených systémů v prostoročase s dodatečnými časovými dimenzemi, setkat v nějakém světobodě. Úplně stejně, jako se v prostoru můžeme poté, co obejdeme blok, ocitnout znovu ve výchozím bodě, mohou se i dva různé kvantové systémy, jež kdysi bývaly jedním, opět setkat v nějakém jiném světobodě a spolu interferovat, čímž se dá úspěšně vysvětlit celá řada kvantových jevů. Podotýkám, že k oddělení a opětovnému spojení obou kvantových realit může dojít v jednom a témže bodě prostoru.

Tomáš Vencel

☐ Zaslal: út, 19. leden 2010, 21:12   Předmět:

Šerlok Homeless napsal:

Tomáš Vencel napsal:

Šerlok Homeless napsal:

Ale hlavně: Jak se pozná, že jsme se vrátili do minulosti? Anebo že se někdo vrátil do minulosti? Jak se to pozná?

V jednom "paralelním 😊" vlákně jsem navrhnul toto:

<http://www.aldebaran.cz/forum/viewtopic.php?t=999&postdays=0&postorder=asc&start=30>

Díky. Myslím, že je to něco, o čem se dá bavit (je to něco víc než dvě slova) a myslím, že Michal ukázal, že je to nerealizovatelné: Pokud by jednotlivé systémy nebyly zcela izolovány, nemohl by pravděpodobně reverzní děj proběhnout: Stačilo by odebrat jedinou molekulu, která by pro reverzní děj chyběla či přidat jednu nadbytečnou. Totéž by možná platilo i pro kvanta energie. Jestli nemám pravdu, tak ať to někdo zpochybní.

A pokud by byly zcela izolovány, pak by se nemohlo dojít ani k tomu porovnání hodiněk a každý z pozorovatelů uvnitř každého subsystému vidí svou šipku času směřovat dopředu (jak Tomáš správně napsal).

Pokud tedy nemá někdo něco smysluplnějšího, tak zatím můžeme uzavřít, že "cestování časem" je nerealizovatelné.

Jo, s tím souhlasím. Ještě bych si snad dovedl představit "slabší" variantu cesty časem kdy v izolovaném systému "připravím" kopii stavu dřívějšího (s výhradou, že přesné kopii brání asi kvantovka-takže vlastně ani takto ne) a pak jej propojím se systémem pozorovatele, přičemž pozorovatel po "vstupu" se v prvním okamžiku nachází v minulosti onoho systému (nikoli ve své) ale od tohoto okamžiku vývoj systému probíhá jinak díky přítomnosti pozorovatele (pro něj je celá cesta normální časová linie stále vpřed).

Ono k rozdílnému vývoji by asi došlo i díky tomu, že systém bude izolovaný (museli bychom nějak simulovat všechny interakce s okolním vesmírem, což je asi nemožné). Další věc je, že i kdyby se podařilo připravit přesnou kopii nějakého stavu jako výchozí stav, stejně se díky kvantovce nebude vyvíjet stejně. Vlnové funkce prostě zkolabují jinak.

Takže cesta časem v tom absolutním smyslu úplně přesně zopakovat nějaký vývoj asi opravdu ne. Zopakovat alespoň přibližně výchozí stav nějakého jednoduchého systému (a třeba snížit jeho entropii) možná ano.

... Já bych to interpretoval trochu jinak. Začnu takto : My Země-pozorovatel vesmíru, pozorujeme, že vzdálenost na hranice pozorovatelnosti je 13,7 miliard světelných let (poznámka : moje číslo vypočítané je 14,24 miliard let) a tedy tu Periferii vesmíru >vidíme< do všech směrů kam oko teleskopů pohlédne, čili je to **k u l o p l o c h a** a objekty na ní se pohybují téměř rychlostí světla od nás. A naopak : Když se z této kuloplochy podívá dalekohledem >tamní pozorovatel< (z jeho soustavy) k nám bude také pozorovat, že my-Zem se od něj pohybujeme rychlostí světla. Znamená to, že naše Zem se pohybuje skororychlostí světla (v jeho soustavě) ovšem ne jen jedním směrem, ale do tří na sebe kolmých směrů a přesto my-Zem sami na sobě nic takového nepozorujeme, že se pohybujeme skororychlostí světla a to nejen do jednoho směru, ale do všech.

Bude-li jiný pozorovatel „B“ vzdálený o něco blíže než je Periferie a bude-li nás pozorovat, tak (podle těch dopplerovských rudých posuvů které má v dalekohledu i on) vypočítá, že se vzdalujeme menší rychlostí světla a ... a opat lze udělat v místě toho „B“ pozorovatele kuloplochu. Nyní otázka : Myslíte si, že pozorovatel „B“ anebo libovolný jiný na té kuloploše „b“ pozná, že auto na Zemi pohybující se z Prahy do Brna rychlostí 90 km/h, že to auto má rychlost „skorocée + 90 km/h“ ? A když jede to auto zpět z Brna do Prahy, že má to auto pro toho pozorovatele „B“ rychlost „skorocée – 90 km/h“ ? Doteď jsem mluvil o >rychlosti< ; nyní stejnou situaci, ale debatujeme jen o „vzdálenosti“ : Vzdálenost od Země k pozorovateli „B“ je dejme tomu $x(1) = 10^{25}$ m (na konec vesmíru je 10^{27} m). Soustavu pozorovatele a její počátek nulu posadíme do pozorovatelný „B“. Nyní prohlásíme, že vzdálenost „B“ od auta v Praze, tedy na desátém kilometru k Brnu je $x(2) = 10^{25}$ m + 10 000 m . A jede-li to auto k Brnu tak se na tu úsečku „B“ – auto mačítají nové intervaly-metry. Čili ta vzdálenost pozorovatele „B“ k autu roste $\rightarrow 10^{25}$ m + 12 m ; 10^{25} m + 35 m ; 10^{25} m + 359 m ; 10^{25} m + 250 000 m ; atd. čili $x(1) + \Delta x(2)$; $x(1) + \Delta x(3)$; $x(1) + \Delta x(4)$; $x(1) + \Delta x(4)$; atd. Po cestě auto z Brna zpět do Prahy to je $x(1) - \Delta x(4)$; $x(1) - \Delta x(3)$; $x(1) - \Delta x(2)$; $x(1) - \Delta x(1)$. Takže při cestě auta z Prahy do Brna by se mohlo panu pozorovateli na „B“ zdát (v jeho soustavě), že vzdálenost se zvětšuje, a vzdálenost z Brna do Prahy že se zmenšuje, tím !!! že auto jede „dozadu“ (směrem k němu), čili auto ukrajuje „záporné“ intervaly na vzdálenosti „B“ – auto. Jenže ?????????? je to tak ? Bylo-by kdyby se vesmír nerozpínal !!! A protože bod na Periferii i bod „b“ se vzdaluje rychlostí světla (skoro rychl. světla), tak i vzdálenost „B“ – auto, která se zmenšuje díky pohybu auta >zpět<, tj. směrem k „B“, tak vzhledem k rozpínání vesmíru kdy

sám vesmír vyrábí natahování vzdálenosti $x(1) + y(1)$ tak to zmenšování vzdálenosti pohybem auta k „B“ $\rightarrow x(1) - \Delta x(n)$ nikdy nebude „záporné“. Vylepším výklad : Vzhledem k rozpínání vesmíru (tedy rozpínání jeho tří délkových dimenzí) bude vždy vzdálenost „B“ – auto narůstat, ikdyž auto pojedě směrem „od Periferie“ (od pozorovatele „B“) anebo pojedě auto k pozorovateli „B“. Opakuji : Ze soustavy pozorovatele „B“ (který ví že se vesmír rozpíná) bude pozorována vzdálenost „B“ – auto vždy se zvětšující, interval-úsečka vždy bude větší ikdyž auto pojedě směrem $>$ od „B“ $<$ anebo $>$ k „B“ $<$. Takže $>$ vzdálenost roste $<$ a nezáleží na tom jakým směrem putuje vesmírem auto, zda „dopředu“ anebo „dozadu“. Vzdálenost roste „srozumitelněji“ očima „globálního pozorovatele“, ale ...ale budeme-li zde na Zemi v „naší“ pozorovatelně, v soustavě ztotožněné se Zemí, budeme tvrdit, že vzdálenost Praha-Brno $z(1) = 295$ km je stejná jako vzdálenost Brno-Praha $z(2) = 295$ km, že $z(1) = z(2)$, přičemž si nikdo neuvědomí, že i tato vzdálenost „se natahuje“ (v čase) rozpínáním vesmíru, ač děsně nepatrně. Přesto z pohledu soustavy pozorovatele „B“ jsou záporné přírůstky vzdáleností (auto jede směrem k „B“) bezvýznamné a tedy lze tvrdit že ikdyž jede auto „tam“ i „zpět“ stále ta vzdálenost je kladná a narůstá. No...a dostávám se k tomu času. Naše „tikání“ času je prýyý kladné, tedy jedním směrem do budoucnosti ($>$ směrem $<$ auta z Prahy do Brna). Z hlediska globálního (pozorovatele „B“) je tok času vždy do budoucnosti...kuloplocha stárnutí (tj. kuloplocha „časoru“ ...tj. kuloplocha pro tři dimenze času) od Země je stále $>$ do budoucnosti $<$ nikoliv do minulosti. Ale...ale v mikrosvětě, na Planckových škálách tedy v kvantovém světě to může být jinak ! V makrosvětě pozorovatel „B“ nepoznal zda se auto vzdaluje (směrem do Brna) anebo přibližuje (směrem do Prahy) ale když jsme se jako pozorovatel přesunuli do jiné pozorovatelné, do soustavy zvolené na Zemi, pak už bylo významné že auto ukrajovalo „kladné“ nebo „záporné“ intervaly (vzhledem k rozpínání vesmíru „zde“ jenže je v těchto měřítkách nepozorovatelně malé). Podobně s časem : „na Zemi“ je tok času „globálně“ stejný do všech tří směrů a to jedním přírůstkovým směrem, přírůstkovým jevem „kladných vteřin“ (kladných $\Delta x(n)$ do Brna) tj. do budoucnosti, a směry „do minulosti“ (záporné $\Delta x(n)$) v tomto „globál-měřítku“ nepozorujeme, jsou naprosto neměřitelná, ale v mikrosvětě, na Planckových škálách (což stále hovoří pozorovatel soustavy Země) je to diametrálně jinak : tam časové intervaly „záporné“ tj. směrem do minulosti mohou reálně existovat, tedy ony existují reálně i v makrosvětě, ale v makrosvětě jsou totálně neměřitelně malé, kdežto v mikrosvětě významné. Tady v mikrosvětě (dynamické vakuum, pěna čp ve vakuu) pulzuje čas dopředu a dozadu (analogie auta z Brna do Prahy a z Prahy do Brna, přičemž nárůst-rozpínání vzdálenosti Praha-Brno se považuje za konstantní) ovšem tak, že se čp vlní, křiví, vlnobalíčkuje. V časoprostorové pění 3+3D, tj. ve vřícím vakuu lze sledovat stálou proměnu křivosti dimenzí i časových i délkových což se dá interpretovat jako...jako...jako ukrajování intervalů směrem „dozadu“ i „dopředu“ a to stejně pro dimenze časové i dimenze délkové. Geneze vlnění, pění čp se stále proměňuje ale když v nějakém „stop-stavu“ (vesmír se v nějaké úsečce přestane rozpínat, a v nějaké stáří-intervalu časovém, úsečce časové přestane stárnout) tedy když nastane v té pění dynamicky se proměňující „stop-stav“ i časový i délkový, tak tento „výsek“ lze nazvat vlnobalíčkem...je to „zamrznutý“ klon čp (který už je navěky stejný, neproměnný) (ale je ho možno $>$ rozbít $<$ anebo slučovat s jiným vlnobalíčkem na multiútvár) a okolo si frčí stálé proměny té pěny čp. vlnobalíček coby „stop-stav“ má své určité parametry i vzhledem k počtu použitých dimenzí, i k velikostem použitých intervalů a vzhledem ke křivosti realizované pro každou užitou dimenzi (tak vznikají vize parity, spinu, polarity atd. – kvantová čísla), čili každý vlnobalíček „zamrznuté“ pěny čp má své parametry. Pak je to hmota, element, s projevy např. elektronu, nebo mionu, nebo fotonu, nebo protonu, atd. Každý takový vlnobalíček je už v té pění čp jakýmsi „klonem“ = stopstavem s jistými neměnnými parametry.

Čili : v makroměřítku (pro čas) nepozorujeme, že by tok času byl do každé dimenze $t(1)$; $t(2)$; $t(3)$ různý...tady na Zemi (pro pozorování času) ; tady jsem makrostavem a čas „se rozpíná“ do kuloplochy všemi směry stejným tempem, (časová trajektorie putování Země $>$ po ní $<$ je „hladší“ než časová trajektorie putování elementů $>$ po ní $<$ v mikrosvětě ; v makrosvětě dokonce je-li trajektorie časová křivá, tak se „soustava časor“ natáčí tak aby spuštěné složky z té trajektorie byly vždy stejné ...v mikrosvětě je takové natáčení soustavy k časové –bouřlivé– trajektorii zbytečné), tedy nepozorujeme, že by do jednoho směru bylo stárnutí jiné, s jiným tempem. Přesně analogicky pozorujeme rozpínání vesmíru do kuloplochy stejným tempem do všech směrů a nepozorujeme, že by směrem do výseku např. souhvězdí Orion vesmír se rozpínal jinak než do ostatních směrů, nepozorujeme, že by se kuloplocha (délkových dimenzí) rozpínala do hrušky či do paraboloidu ...; podobně s časem : pozorujeme tu na

Zemi stárnutí stejným tempem do všech směrů „ven“, tj. do budoucnosti. Do minulosti je to v makroměřítku nemožné (i neměřitelné). Přesto na Planckových škálách může čas „cukat“ tam i zpět a tím se vlnit a vyrábět virtuální částice ve vřícím vakuu jako „klony“ ..tedy : ony virtuální částice-klony ještě nejsou „stop-stavy“ které zamrznou, vrací se „rozbalením toho vlnobalíčku zpět do pěny čp...

Také je nutno si povšimnout, že „naše“ časová jednotka vůči „naší“ délkové jednotce je o 8 řádů posunuta, že „vnímatelnost“ posunu je o 8 řádů, vůči pravé poctivé „vesmírné“ jednotce $c = 1/1$. Takže my-lidé se svými „vjemy“ nejsme na „ose“ vývoje vesmíru „do času“ a „do délky“ ((kuloplocha $>prostoru<$ a kuloplocha $>časoru<$ nemají pro naše vjemy totožný „bod“...ten je o 8 řádů posunut)). Také bychom si měli všimnout s ohledem na „přemísťování se“ z pozorovatelného toho pána „B“ na zem a opačně ze Země do soustavy „B“ že popis realizace toku času (do tří směrů) a realizace „toků“ nárůstu vzdáleností rozpínáním, že je tu něco jako „cosi co jde proti sobě“ ...nedovedu to vyjádřit, ale něco jako by „čas“ byl stavem opačným „déle“...něco jako by veličina Čas byla antistavem k veličině Délka...něco jakoby Čas a Délka byly dvěma stranami jedné mince. (debata o tom příště) Pak také nutno (v příští debatě) dát do souvislosti úvahu o toku-plynutí času (na Zemi) do tří směrů stejným tempem !!! (což je důvodem k tomu, že považujeme, fyzikové považují, čas za jednodimenzionální) k pozorování že >na raketě< už běží ten čas jiným tempem do jednoho směru, tj. směru pohybu rakety. A jak to je s tempem času té rakety do $t(2)$ a $t(3)$?? Velitel rakety pozoruje $t(1) = t(2) = t(3)$ ale my dostáváme z rakety informace do naší soustavy, že $t(1)$ je jiné než $t(1)$ na Zemi (ona dilatace) ne, my dostáváme pouze >rudý posuv< a podle něj pouze výpočtem dle STR zjišťujeme že na raketě je $t(1)$ jiné než $t(1)$ na Zemi. pouze z výpočtu tvrdíme že velitel rakety pozoruje jiný tempo plynutí času. A proč my na Zemi nepozorujeme „rudý posuv“ do osy „x“ kolmé k pohybu rakety ve směru „x“ ?????????? , proč není rudá posuv do osy „y“ ? Čili dilatace časových intervalů „pozorovaná“ té rakety by měla být jiná do „x“ než do „y“ a „z“.

Další úvahy si odložím na jindy. Věřím, že čtenář pochopí alespoň mé snahy přestože popis vizí je stále, stále nedokonalý. (už 29 let jsem v tom sám a sám)

JN. 21.01.2010